

חלק א: בית ההורים

נולדתי בעיר אולם שבגרמניה להורים ניצולי שואה, שהגיעו לשם במעמד של עקורים .

כאשר נולדתי קראו לי בשם בלומה (פרח) , על שם סבתי אם אבי .

עלינו ארצה כאשר הייתי בת שנתיים והגענו לצפת.

כאשר התחלתי לבקר בגן הילדים עיברתה הגננת רבקה בהתייעצות עם הורי את שמי לפרחיה. כך היה נהוג בתקופה זו.

כאשר הגענו לצפת גרנו חצי שנה באוהל גדול במקום שבית אלון נמצא שם.

לאחר מכן עברנו לגור בבית ערבי נטוש ליד בית גדעון.

בבית הייתה חצר גדולה בגפן והוא היה מחולק לשני חלקים. כדי להגיע מחלק אחד של הבית לחלק השני היה צורך לצאת לחצר. גם השירותים והמקלחת היו בחוץ.

החיים לא היו קלים כמו היום. בשנות ילדותי הראשונות היתה תקופת הצנע. לא היה אוכל בחנויות וכל משפחה היו פנקסים עם תלושים ופעם בחודש קיבלה המשפחה מצרכים בצמצום לשימושה .

בבית היו ארבעה חדרים וחדר אחד הפך למטבח. במטבח עמדה פתיליה

שבערה בעזרת נפט ועליה בישלו .

התקלחנו בהתחלה בתוך גיגית גדולה ואת המים למיקלחת חיממו בתוך דוד שהונח על פרימוס שחימם את המים מהר יותר . בשלב מאוחר יותר חיממנו את המים על ידי דוד חימום שהיה במקלחת בחצר .

התנאים היו מאוד קשים. אבי עבד בעבודות יזומות ואמי הייתה עקרת בית . בשנות החמישים הייתה זו תקופת הצנע. הייתה הקצבה על המזון וכל אזרח קיבל פנקס תלושים שבהם אפשר היה לקבל מוצרים בסיסיים שונים. היום שבו קיבלנו את המוצרים היה כאילו יום חג .

הייתי בת יחידה . גדלתי בצפת , סיימתי את בית הספר התיכון , למדתי בסמינר הקיבוצים בתל אביב וחזרתי לעיר כמורה חיילת . לימדתי בבית הספר ממלכתי ב ואחר כך בבית הספר ממלכתי א. במהלך עבודתי למדתי במכללת בר אילן בה השלמתי תואר ראשון.

חלק ג זכרונות משנות העשרים

אפשרויות הבילוי בתקופת הנעורים שלי היו מאד מוגבלות ביחס לאפשרויות הבילוי היום . נהגנו לצאת ולהיפגש בעיר . בימי

שישי ישבנו על ה"ברזלים" ועל הספסלים בעיר, וסיפרנו חוויות
ובדיחות. כמו כן נהגנו לערוך מסיבות כל בכל יום שישי, כל פעם
בביתו של מישהו אחר. נהגנו להביא פטיפון ותקליטים ורקדנו
סלואו, רוקנרול צרלסטון וטוויסט, לצלילי שיריהם של פול
אנקה, טום גונס, אלביס פרסלי, פרנק סינטרה וקליף ריצרד.
במוצאי שבתות נהגנו ללכת לסרט. בצפת היו שני בתי קולנוע.
קולנוע "צליל" וקולנוע "אור". הסרטים שהקרינו היו בשחור-לבן.
בקיץ נהגנו ללכת לבריכת השחייה "עמק התכלת" ול"מצודה"
שהייתה גן פורח של עצים ודשאים ושם היינו קושרים ערסלים בין
העצים.

בתקופת הנערות שלי לא הייתה טלויזיה. נהגנו להאזין לשירים
ולמערכונים ברדיו. לרוב האנשים לא היו טלפון בבית. על מנת
לקבל טלפון היה צורך להמתין כמה שנים. במספר מקומות בעיר
היו תאים של טלפון ציבורי ואפשר היה להתקשר ממנו בעזרת
אסימונים.

באמצע שנות העשרים שלי כבר היה בביתנו טלויזיה בשחור
לבן. הטלפון נועד להעברת הודעות חשובות וקצרות מכיוון שכל
שהשיחה היה צורך לשלם עבורה יותר כסף.

חלק ד

הקשרים בין גברים לנשים נוצרו תוך היכרות במסיבות, במהלך
הלימודים בתיכון, באוניברסיטה או בצבא. אני היכרתי את בעלי
בתקופת התיכון, לאחר מכן נותק הקשר לרגל לימודיו והתחדש
באמצע שנות העשרים שלי. הקמנו משפחה עם שלושה ילדים
וחמישה נכדים. שתיים מבנותי הן מורות ובני הוא הנדסאי
אלקטרוניקה.

בינינו לבין הילדים הייתה קיימת פתיחות וקירבה ביחד עם זאת
היצבנו גבולות. לא היה פינוק יתר והילדים זכו לכל היה דרוש להם
מבחינת צעצועים, חוגים וכל הקשור לצרכיהם.